

Jännä homma

Suomen suppea päristönisteri istui pollevana suuren virkapöytänsä takana.

"Tässä sitä nyt ollaan," hän ajatteli mielissään, "päristönisterinä," hän jatkoi, "hoitelemassa tärkeitä päristöasioita," hän tuumi edelleen, "jotka muuten," hän totesi, "olisivat retu-" hän hymähti, "perällä," hän aprikoi lopuksi.

Levähdettyään hetken hän jatkoi mietiskelyään:

"Olisihan se tietenkin ollut reiteempää päästä oikein laajaksi ympäristöministeriksi. Mutta hyvä näinkin. Eipä sentään käynyt yhtä huonosti kuin Stenbäckille. Se on pelkkä pär. Päristönisteri on selvästi isompi herra, kun on pitempi tittelikin. Päristössä on monta päriä, niin kuin kirjastossa on monta kirjaa..."

Päristönisteri tarkkaili tyytyväisenä ympäristöään. Kaikki oli niin kuin olla pitää. Sitoutumaton ansliääällikkö oli asiaankuuluvasti ympäristöpäissään palattuaan vesihallituksen lounaalta, jolla ei nesteitä säännöteltty, olihan viimeinen koski saatu lopulta taltutetuksi. Sitte-lijäeuvoksiksi palkatut työttömät demarit kuljeksivat ympäriinsä tupakkaa pummaamassa. Kokoomuslaiset oimistopulaiset kirjoittelivat kutsukortteja ydinvoimalan ympärijuoksuun. Kepulainen lirkastaja siivosi suttuisia kansallisuosuunnitelmia liberaaliseen oskaoriin. Taistolainen talonmiesryhmä levitteli pihalla Punkaharjun soraa nurmikon katteeksi. Kohta olisi kaikkialla niin siistiä kuin vain päristönisteriössä voi olla.

"Nepä ilkeästi päristävät tuolla täryjyrällään," päristönisteri kiusaantui soranlevittäjiin ja vilkaisi ulos. Mutta heti hän tuli paremmalle tuulelle. Siellä saa-

pastelivat pois päin maakunnan miehet, jotka olivat äsken lähetystönä käyneet hakemassa nisterin allekirjoituksen Oulun Tuomiokirkon purkusuunnitelmiin. Niitä tarvittiin, koska pystyssä töröttävä kirkko ei enää sopinut purettuun ympäristöön.

"Se on nyt sitten purkutuo- miokirkko, he," hekotteli päristönisteri lupsakkaasti. "On se mukava, että väliporraskin on valppaana."

Päristönisteri huomasi lähetystön olevan iloisella tuulella onnistuneen matkansa takia. —Vaan on se soma tämä ilman haju ku ei oo tottunu, kuuli nisteri Oulun poikien päivittelevän, ennen kuin nämä katosivat nurkan ympäri.

Päristönisterin elo oli kuin silkkiä. Aurinko paistoi. Täryjyräkin hiljeni. Kärpäset pärisivät katossa. Nisteriön siviilipalveluun määrättyjen kahleistakiel- täytyneiden luonnonsuojelijain

korttien läiske kuului taustalta unettavan monotonisena. Virkatuolin hylkeennahkapäällyste lämmitti mukavasti takalistaa. Silmät alkoivat lupsahdella, pää nyökkyä.

Mutta yhtäkkiä päristönisteri havahtui.

"Mitä pirua se tällöinen suppea päristönisteri oikein tekee työkseen?" hän kysyi itseltään päähän pälkähtäneen ajatuksen järkyttämänä. Hän oli selvästi huolissaan. Aivot työskentelivät kuumeisesti. Otsa rypistyi. Suonet pullistuivat. Puna nousi poskipäille. Hiki kainaloon.

Nisteri tuijotti kuin hypnotisoituna tyhjää pöytänsä. Vai oliko se sittenkään aivan tyhjä? Ei. Tuossa oli selvästi pölyhiukkanen.

Päristönisterin kasvoille levisi onnellisen ovela ilme. Pölyhiukkanen! Siinä se oli. Pölyhiukkanen ei sovi päristönisteriön pöydälle. Se on tuhattava. Päristönisteri kohosi tuolistaan varovasti puoli-istuvaan asentoon, kumartui vaivihkaa ympäristöongelmaa kohti, ja kun oli riittävän lähellä, syöksähti äkkiarvaamatta pahaan, aavistamattoman hiukkasen kimppuun. Raivoisan, mutta lyhyen taistelun jälkeen pölyhiukkasta ei enää ollut.

Päristönisteri lysähti takaisin tuoliinsa huokaisten huojentuneena. Hän vilkaisi digitaalikel- loaan. Kohta puoli neljä. Päivä päättyisi, mutta vielä ehtisi suda itselleen hyvin ansaitut pienet torkut.

"Jännä homma tämä..." ehti päristönisterin mielessä välähtää ennen kuin Unimatti nakkasi pari kuormallista kivennäismaata hänen raskaiksi käyneille silmäluomilleen.